

ARA!!

ORGAN CENTRAL DE LES J. E. R. E. C.

L'autèntica democràcia catalana, parla per mitjà d'aquest III Ple.

Les J. E. R. E. C. esperen dels delegats al III Ple del Partit, concretin la veritable posició d'Esquerra Republicana de Catalunya davant el problema transcendent de la guerra i de les joventuts

Davant el III Ple d'Esquerra Republicana de Catalunya

Dissabte, el Partit de la Democràcia catalana celebra el seu III Ple. Encara estem en guerra. Des del II Ple han esdevingut a Catalunya i a Ibèria, fets i actuacions que posen als partits republicans dins de la ineludible necessitat de pronunciar-se categòricament respecte cada un dels problemes que afecten l'esdevenidor polític, econòmic i militar de la República. Esquerra Republicana de Catalunya, per la seva força majoritària, ensems que per la seva participació en el Govern de la República, ha de prendre necessàriament la iniciativa d'aquest moviment d'austeritat i equilibri polític, únic mitjà d'aconseguir a l'interior una responsabilitat de govern i a l'exterior, una impressió saludable i ajustada a la realitat.

Acceptant, doncs, el fet de què hem arribat al període de les actituds clares i enèrgiques per part dels Partits republicans, Esquerra Republicana de Catalunya, indiscutiblement al seu III Ple, ha de desvetllar d'una el veritable corrent democràtic somort avui per una sèrie de divagacions ideològiques, que més que endegar els problemes roents de la nostra lluita, impossibiliten, dia rera dia, la formació a l'estranger d'un ambient propici a la seva significació i finalitat.

Nosaltres, militants de les J. E. R. E. C., no podem en aquest aspecte silenciar més el fet paradoxal que tot i comptar el nostre Partit amb la majoria de Catalunya, tenir al Parlament de la República una nodrida representació i un Ministre al Govern de la mateixa, la línia política d'avui nega rodonament, tota aquesta força del republicanisme català.

Per què?

No hi ha cap fet que justifiqui aquest tractament. El foc d'encenalls d'un seguit d'orientacions polítiques i econòmiques importades ha durat, naturalment, molt poc temps, i l'hora de la veritat ha esmorteït definitivament, utopies i falses interpretacions revolucionàries.

Doncs, bé: Delegats al III Ple; a treballar i a crear aquesta responsabilitat política, base de tota solució de tipus democràtic.

Les J. E. R. E. C. us encoratgen en la vostra transcendental tasca de redreçament, no ja d'una tendència determinada, sinó dels postulats que mouen tot el corrent democràtic del nostre poble.

DE CARA AL PLE

El pròxim Ple del nostre Partit ha despertat un interès remarcable. Seria endebades que volguéssim situar aquest Ple dintre la categoria dels actes estatutaris. La mateixa transcendència dels moments que vivim, junt amb el desig del poble de veure's orientar definitivament la política catalana, fan que tothom miri aquest Ple amb una il·lusió constructiva innegable. Esquerra Republicana, n'estem segurs, passi el que passi, ha de sortir enfortit i disciplinat d'aquest Ple. Tenim confiança en el valor sa de la nostra gent i per anticipat estem segurs que les orientacions que s'assenyalin hauran de plaure a la democràcia catalana.

Quan E. R. C. va celebrar el seu Ple anterior, la guerra contra el feixisme començava a prendre l'increment, l'amplitud que, després, ha anat accentuant-se dia rera dia. Estàvem pròxims a aquelles jornades angunioses que precediren la caiguda de Bilbao i, amb ella, de tot el Nord. Començàvem la segona fase de la guerra contra el feixisme, la fase de la guerra a ultrança, organitzada i amb tots els mitjans tècnics necessaris. Allò que havia començat essent un alçament militar, que fou, en els inicis, entre nosaltres, una revolució social, esdevenia una guerra totalitària, en la qual calia cridar a la participació a tot el poble. Per això —sempre els fets són superiors a les teories—, enfront de les disquisicions més o menys enginyoses, anava imposant-se el sentit solidari i constructiu de tot el poble, i en els fronts, els homes de totes les ideologies es confonien en una mateixa aspiració i en un mateix heroisme. Sorgia un patriotisme popular, el patriotisme jacobí de les jornades del 93 francès, i al front i a la reraguarda els sacrificis i els honors es feien en nom de la República i de Catalunya.

Nosaltres volem parlar, ací, en nom de la joventut d'E. R. C. que es troba al front, donant un exemple de virtut militar i de patriotisme exemplar. No parlem en nom de cap joventut, en abstracte, perquè no som totalitaris, ni volem ésser-ho. Per a nosaltres, joventuts d'E. R. E. C., la unitat consisteix en donar exemple de fermesa en la lluita i de respecte a les ideologies, sense aprofitar-nos de cap situació de privilegi per abastar il·lotes

ni càrrecs. No volem confondre'ns amb ningú, ni que els altres ens confonguin. La unitat és sinònim de disciplina i d'acatament a les ordres de les autoritats legítimes, no l'acceptació de consignes abstractes que convenen a determinats sectors.

Volem que es rectifiquin situacions de fet i que la llibertat per la qual lluitem no sigui monopoli de ningú, sinó de tot el poble antifeixista. Les J. E. R. E. C. volen, doncs, assenyalat, tot passant, que en nom d'aquesta

(Continua a la pàg. 2)

COMENTARIS D'UN COMBATENT CATALÀ LES NOSTRES ARMES

Mesos enllà, els heroics defensors del sòl ibèric s'havien de conformar a fer ofrena de la seva sang vessada en holocaust d'unes llibertats amenaçades. Les nostres viles sofrien irremissiblement la pluja de metralla estrangera. Arreu la tragèdia esdevenia punyent. La fe i la voluntat davant la traïció i l'ajut del feixisme europeu no reeixien. Els pits dels nostres combatents eren aixafats brutalment per les màquines potents i nombroses del feix estranger. Europa semblava negligir els esdeveniments d'Ibèria. Aprofitant els primers moments de convulsió i falses interpretacions revolucionàries del nostre camp, la facció aconseguia alguns èxits de propaganda a l'estranger. La caiguda del Nord agreujava la nostra situació.

Paradoxa, però, del nostre poble: la crisi precisament havia aconseguit crear un exèrcit!

I avui no parlem sols de fe i de voluntat, ans també de les nostres armes. Les nostres ciutats, tot i sofrir les venjances de derrotes sofertes per l'enemic, tenen defenses, i els nostres soldats tenen armes.

Avui oposem a l'ajut italo-alemany un exèrcit més nombros que el seu i unes màquines de guerra amb capacitat per a realitzar les més grans ofensives.

Les coses han canviat. De la defensiva passem a l'atac. De l'espectativa passem, doncs, a la iniciativa.

I encara més, la situació de la República a l'estranger és francament de privilegi. Finalment, sembla, comencen a reaccionar les democràcies. El joc brut i traïdor dels dictadors europeus s'ha vist. França, principalment, s'adona del perill, i reacciona virilment.

Les coses han canviat. Les nostres armes han parlat a Europa. Terol ha alligonat de debò. Les pròximes grans ofensives acabaran d'arrodonir la veritat de la nostra lluita.

S'apropen indiscutiblement les jornades més sagnants i tràgiques d'aquesta guerra.

Tenim tancs, canons, avions, morters, ametralladores, fusells, municions, fe, voluntat, disciplina, confiança amb els nostres Comandaments, i un Govern. Tindrem encara més material. Tenim un exèrcit. I tenim raó.

La victòria, doncs, és segura. L'enemic pot preparar-se, doncs, a ben morir. Aquesta mort, però, que ningú ho dubti, ha de costar-nos encara sacrificis i nous tributs de sang. Les derrotes seran esperó preat de llur rabejament en les poblacions civils i empraran els mitjans més criminals per a esporuguir la nostra reraguarda.

Cal preparar-se per aquesta guerra d'agonia i de despit. A més del material de guerra, cal proveir-se d'aquelles dosis d'esperitualitat entusiasta, possible defensa contra tota classe de pessimismes, desmenjaments, vacil·lacions i nerviosismes. Ni un defalliment, ni una queixa. La moral de la nostra reraguarda ha de guanyar una de les batalles més profitoses i més transcendents d'aquesta guerra.

El martirilogi de les nostres ciutats, la sang innocent de les nostres companyes i infants són l'esperó més formidable per al nostre exèrcit de cara a l'aixafament de l'enemic.

Les nostres armes avui parlen al món sencer el llenguatge més clar de la democràcia i de la llibertat dels pobles.

Front de Terol, febrer del 1938.

FAF

La Joventut Catalana dóna la seva sang als fronts per a defensar un règim democràtic i lliberal

DE CARA AL PLE

(Ve de la pàg. 1)

rectificació no admeten que se'ls qualifiqui de cap manera. Estem segurs que la política volguda per la immensa majoria del poble de Catalunya i la que senten governants de tots els matisos és també la nostra política. En nom de cap teoria no es pot atemptar a cap llibertat. Però no volem que la nostra llibertat pugui estar mediatitzada per cap interès. Les J. E. R. E. C. volen que els fonaments econòmics dels nostres enemics tradicionals, el capital financer anònim, el sistema bancari, les grans indústries que viuen a l'ombra de les subvencions, les indústries d'armament, estiguin a mans dels poders oficials. Volem, així mateix, que el sector d'in-

una joventut que governi i sabrem treure exemples del que hem vist i sofert. La llibertat de Catalunya l'han guanyada aquesta vegada les joventuts que han ofert la vida en nom del nostre dret a ésser catalans. En la nova ciutadania republicana, els drets de Catalunya s'inscriuen amb sang de milers de màrtirs, que hem de recordar i de venjar.

El nostre nacionalisme és fidelitat a la tradició, que ens explica el present, però és al mateix temps una esperança per a l'esdevenidor. El nostre nacionalisme no és xovinisme, perquè som patriotes en nom de la varietat universal. Considerem el patriotisme com la font d'inspiració, de força, humana, més forta i més pura i, a més, insubstituïble. Els catalans que lluiten arreu dels fronts hispànics, lluiten en nom de l'universalisme republicà, que és la garantia de la llibertat i de la solidaritat, i en nom del patriotisme català, que és l'impuls concret i vital que els lliga a tots, al marge de les ideologies. Pensem si no seria convenient que les joventuts nacionalistes i democràtiques de Catalunya no establissin un contacte directe i no es perdessin molts esforços massa dispersos i incoherents.

De cara al Ple del Partit, voldríem que en ell s'anés a una definitiva reestructuració que permetés una tasca més orgànica. Cal vitalitzar el Partit en els seus òrgans dirigents, almenys perquè marqui un ritme amb les organitzacions foranes i de la capital, que porten una vida d'exemplar activitat. Cal un contacte directe amb les organitzacions, un desig més ferm de restar en contacte amb els homes dels casals, dels centres, de les comarques. Cal vitalitzar l'anhel de col·laboració i cal discutir tothora les necessitats de la guerra de cara al poble. Cal crear, doncs, nous organismes de propaganda i de relacions.

No volem passar per alt la importància que tindria que E. R. C. —el partit més gloriós de Catalunya, el partit que ha donat més exemples, en els seus homes— es presentés a l'estranger amb el rostre que li és propi i donés a conèixer allò que és i allò que ha fet. Hi ha a Europa partits democràtics d'esquerra i socialdemòcrates que han seguit una política similar a la nostra i que voldrien conèixer segurament allò que és, que ha fet i que farà Esquerra Republicana de Catalunya.

A través de la guerra contra el feixisme, que és una guerra contra Catalunya, el nostre poble ha perdut el seu tarannà recelós, que el feia anticollaboracionista en moltes activitats i s'ha trobat de cop i volta incorporat en tasques feixugues i perilloses.

Centenars de joves catalans són avui oficials de l'Exèrcit republicà, i en formen un contingent ardit de defensors de les nostres llibertats. En caure definitivament els darrers ressorts de l'Estat monàrquic —l'exèrcit— Catalunya assolirà categoria de poble governant en tota la seva plenitud. Pensem-hi, en això, que una manca de visió o una prujia protestària no ens fes aparèixer com uns inconformistes a ultrança, quan la col·laboració ens dóna dret als llocs de responsabilitat.

FERMÍ VERGÉS

JOVENTUT!!!

Es AJUT CATALA qui us crida.

Ajudeu la nostra obra.

Trameteu donatius.

Rambla de Catalunya, n.º 26

Qüestions econòmiques

Oficialment Catalunya viu un règim collectivista, basat en el Decret de Collectivitzacions. Aquest Decret de Collectivitzacions, que aparegué en uns moments de perill terrible per a la nostra causa, en novembre del 1936, quan els exèrcits de la facció atacaven Madrid, demostra fins a quin punt, en nom de la justícia, és injust. ¿Què era aquella guerra del 1936, comparada amb la guerra del 1938? ¿On són els homes que varen posar en peu aquelles normes econòmiques i on són els que en quedaren perjudicats? Aquest és el tema central, humà, del règim absurd que vivim: els homes que feren aquell Decret i l'imposaren viuen una existència coberta d'imprevistos lluny de Catalunya; molts homes perjudicats per aquell Decret viuen la vida dura i perillosa del front. I no res més.

Aquest és el punt de vista humà del Decret de Collectivitzacions. Però hi han altres punts. Cap règim econòmic no pot prescindir dels aspectes polítics. Fem una guerra contra el feixisme, no una revolució. Han de respectar-se, doncs, els interessos de totes les capes socials que han participat en la lluita armada contra els rebels. En novembre del 1936 podíem prescindir de l'estranger. Ara, no. El nostre règim econòmic ha de tenir en compte la situació política general. És impossible admetre una col·laboració dels sectors democràtics i socialdemocràtics europeus sense que no es facin rectificacions de fons en el nostre règim econòmic.

I, ara, volem parlar clarament: entenem que E. R. C. ha de defensar —cara a cara i sense vacil·lacions— els interessos de milers dels seus afiliats, dels seus membres, dels seus simpatitzants, que abans i després del 19 de juliol han sabut romandre fidels als postulats del partit. És una qüestió de dignitat del partit.

Tot això, ben entès, es pot dir sense caure en qualificacions absurdes i sense temors que surti el fill del senyor Esteve, transformat en revolucionari flamant, que digui despectivament: petit-burgès. Les qualificacions ens són indiferents. Ara rai que la categoria revolucionària s'adquireix front a front, amb les armes a la mà, i no pas amb paraules.

E. R. C. fou el primer partit que a Catalunya va parlar de l'organització col·lectiva dels mitjans econòmics. Dintre el programa del nostre partit hi ha amplitud suficient per a encarregar molts dels assaigs que han resultat viables. Trobaríem absurd i suïcida que en aquests moments ens entestéssim a fer revivir organitzacions econòmiques i financeres que tenen la partida perduda. Allò que ha adquirit categoria de servei públic, per la importància del seu rol, per l'abast que té en la vida nacional, per l'interès que representa per al poble, ha de nacionalitzar-se o controlar-se.

Ja no vivim el temps de l'optimisme econòmic dels radicals anglesos i hem après que uns homes poden anar contra els homes. A més, la complexitat de certs interessos, que es barregen íntimament en la vida i els interessos del poble, fa que fugin de l'òrbita de les iniciatives privades, per convertir-se, de fet, en organismes nacionals. No parlem de les indústries de guerra, que sortosament estan a les nostres mans, i que poden convertir-se en empreses de mort i de destrucció. Però creiem que la banca i el crèdit han de subordinar-se als interessos més alts del país i no servir a l'especulació anònima que arruïna el petit estalvi i, per confabulacions internacionals inconfessables, converteix un país en escambell de llurs afers.

La indústria ha d'organitzar-se en els tres grans grups que hem assenyalat anteriorment: el grup nacionalitzat, el col·lectiu i les empreses privades. Cada un d'ells té una missió a complir, sense subjectar el país a fórmules massa tancades, que podrien provocar un daltabaix. El criteri general és que l'economia serveixi els homes i no els homes l'economia. Si la lliure iniciativa és superior a l'organització col·lectiva, deixem-la en llibertat. Si l'organització col·lectiva ens pot donar una major distribució de la riquesa, acceptem-la. Allò que no es pot admetre és que un Decret reguli la vida d'un país i serveixi per cobrir veritables expoliacions de persones que han servit lleialment el règim republicà.

Volem assenyalat l'interès que té per a la nostra indústria l'adopció d'un pla de treball, sota el guiatge tècnic i amb normes de racionalització. La racionalització, que en termes burgesos representa molt sovint una extorsió inacceptable, és, en canvi, en règim col·lectiu, una necessitat tècnica i, molt més, la garantia indispensable que no fracassarà el nou sistema. Pocs mesos han calgut perquè tothom es doni compte que el sistema de l'autonomia industrial, que cada fàbrica treballa pel seu compte, a més d'ésser un absurd tècnic és d'una injustícia flagrant. Comitès i obrers de certes indústries han viscut en ple règim d'eufòria, mentre altres obrers es troben a mig del carrer. Però segueix la famosa autonomia, perquè això és la base de la doctrina i perquè els interessos creats (ja els interessos creats) així ho volen.

Fracassat l'intent de crear una economia sindical, o que els sindicats administressin automàticament les indústries (com si el país només fossin els sindicats), cal que s'adopti un altre sistema més pràctic, el que la pràctica hagi mostrat més idoni i desaparegui aquest espectacle absurd d'obers i comitès vivint en ple optimisme econòmic i altres obrers cobrats dels fons posats a llur disposició pel Govern.

DE LA TASCA DE LES J. E. R. E. C.

(Ve de la pàg. 4)

xèrcit; però nosaltres demostrarem el per què, malgrat ho haguéssim demanat i representéssim a l'enssem que el sector polític majoritari, el més ben preparat, no els hem tingut; ho demostrarem i podrem dir sempre que els pocs càrrecs d'aquest caire que hem tingut i els ja més nombrosos d'avui, no els devem, ni mai els deurem a ningú; han estat aconseguits pel nostre esforç, pel nostre heroisme i, la major part, per la nostra preparació. Res no

tindrem que agrair ni en aquest ni en cap cas, a influències més o menys descarades.

Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català, el poble ens aguaita i veu aquesta tasca nostra, i el poble català, recordi's ben bé, sap premiar degudament als que ha vist i s'ha demostrat que han lluitat i vetllat, tot hora, per la seva llibertat i benestar.

Per Catalunya, la República i la llibertat del nostre poble: Avant, Joventut d'E. R. E. C.!

Diada del cap d'any del combatent del Foment, de Reus

La Junta Organitzadora del "Cap d'Any del Combatent de Foment", composta per delegats del Foment Nacionalista Republicà, Grup Femení de Foment i Joventut d'Esquerra Republicana "Estat Català", li plau manifestar que remercia llurs donatius a tots els qui han contribuït a la Diada esmentada.

Aquesta, tal com era d'esperar, ha assolit un èxit esclatant. Han estat superats de molt tots els càlculs fets.

La xifra recaptada deixa un superàvit que, per acord d'aquesta Junta, ha anat destinat íntegrament a "Ajut Català", delegació de Reus.

Fruit d'aquesta tasca, ha estat la tramesa d'un paquet contenint torrons, conyac i tabac a cadascun dels 200 militants que de Foment N. R. i les J. E. R. E. C. de Reus, lluiten als diferents fronts de guerra en defensa de les llibertats de Catalunya i de la República.

Amb aquest motiu, a Foment i a les J. E. R. E. C. són moltes les lletres de regreïment que diàriament es reben de diferents companys del front.

LA COMISSIO ORGANITZADORA

AJUT CATALA

Company. Ja ets soci de la nostra organització d'Ajut?

La intransigència amb nosaltres mateixos

(Ve de la pàg. 3)

castellà? ¿Què dirien si en un Batalló de quatre a cinc cents homes, us diguéssim que es reben quatre o cinc lletres amb l'adreça en català? I les que es trameten d'ací cap a Catalunya, no sobrepassa pas aquesta ridícula quantitat.

I no parlem de la premsa, perquè de parlar-ne fa avergonyir. El català, quan no té premsa en la seva llengua, s'acclima admirablement a la premsa castellana. Més ben dit, moltes vegades prefereixen aquesta, amb l'excusa de millor informació.

D'aquestes transigències, ¿qui en té la culpa sinó els mateixos catalans? Si, en tenim la culpa de tot. Els de dalt, els del mig i els de baix. I no hi valen excuses. La revaloració de Catalunya, l'hem de fer els mateixos catalans i començant per nosaltres mateixos. Hem de començar no tolerant-nos mútuament cap transigència en l'ordre lingüístic, enraonant o llegint únicament premsa que no sigui catalana. Sobretot, no podem transigir en l'ordre moral. Són molt lamentables les transigències en aquest ordre, molt lamentables i molt corrents. S'han donat casos en què el català no reacciona quan entre uns quants es parla de la poca aportació nostra a la guerra que patim.

Quan ens hàgim acostumat a no tolerar-nos mútuament transigències de cap mena, llavors podrem parlar i afrontar les invectives que de fora ens vinguin.

Catalunya necessita de la intransigència dels catalans, amb ells mateixos, per a prestigiar el bon nom de Catalunya.

Binefar (Osca), 11 febrer del 1938.

JOAN RIUS VILA

Les J. E. R. E. C. es pronuncien categòricament a favor d'una política nacional de valoració dels partits republicans

Cal que Esquerra Republicana de Catalunya, en el seu III Ple, es mostri digna d'aquella Joventut d'aquests postulats

EL COMISSARIAT DE GUERRA I LA MAJORIA D'EDAT DEL NOSTRE EXERCIT

Divisions catalanes a l'Aragó

Els clarins de guerra escampen majestuosos l'avis temible, reptador i contundent de grans ofensives que al llarg de tots els fronts de combat els exèrcits republicans iniciaran en contra de la facció.

L'exèrcit de la República ha arribat, després d'un procés feixuc i difícil, a la seva majoria d'edat. Enfront del material enorme que Mussolini, Hitler i l'alta Banca europea faciliten al *numen* de Franco, el Govern republicà contesta amb semblant proporció. Tenim avions, tancs, artilleria, metralladores, fusells, municions. Fabricuem la majoria d'aquest material. I per damunt de tot, tenim una fe en la victòria que supera tots els moments de crisi.

El Comissariat de guerra en aquest aspecte representa l'estri insubstituïble per aguantar el caliu, la disciplina i la fe en la victòria dins dels nostres rengles.

Davant de les lluites roents que s'acosten, el Comissariat General de l'Exèrcit ha exposat, una vegada més, la veritable tasca que tot el Cos de Comissaris ha de desenvolupar en les jornades de combat que indiscutiblement atraurà l'atenció de totes les democràcies d'Europa i Amèrica.

I ha parlat el nostre Comissari de l'Exèrcit de l'Est, company Castillo, amb tota la responsabilitat que el càrrec li atorga.

Des dels Pireneus a Llevant, encara dominen l'espai aquestes paraules: "El clarín de guerra suena en nuestros oídos con tonos de grandeza; es necesario preparar el ánimo de nuestros soldados, haciéndoles conocer, que las horas que se avecinan, son decisivas para el logro de nuestro triunfo".

I encara més: "Seamos dignos de la hora y de la Historia, que el destino ha reservado a los que en España luchamos por la libertad del Mundo".

El Comissari de la nostra Divisió, company Canturri, cospa l'esperit que anima la crida del Comissariat General. Home que cultiva les relacions més estretes amb tots els soldats de la Divisió i que fa del seu càrrec un apostolat, en benefici exclusiu de la lluita que sostenim contra els traïdors, es posa, una vegada més, en contacte personal amb tots els que als parapets defensem les llibertats de Catalunya, de la República i de la democràcia mundial.

Acompanyem Canturri. Volem admirar una vegada més el tremp i la moral de la nostra gent.

Serres amunt, i giravoltant per planells i cims més o menys abruptes, trepitgem la neu que ha caigut de nits. El fride és intens i segurament s'arrapa fortament als cossos dels combatents. Visitem tots els comandaments de batalló de totes les Briga-

des que donen a la 30 Divisió un dels conjunts militars més disciplinats del nostre Exèrcit.

Canturri parla amb veu sentida, un xic profètica, a tots. Coneix tothom i aquesta circumstància dóna sempre a les seves visites i permanent contacte amb la tropa, el caire de reunions familiars, on la disciplina i el respecte militar es barregen cordialment amb la companyonia i la franquesa de vells amics. Entrem a un poble més de l'Aragó alliberat. Abans hem trobat l'Ermita de consuetud, unes "parideres", petits corrals, i una munió de cases de fang arraulides i envoltant l'Església, també de consuetud. Entrem més tard a Comandància.

Els soldats saluden militarment. La seva figura rígida, estirada per la posició vertical del fusell, contrasta amb la satisfacció de retre homenatge als superiors volguts. Hi ha absoluta confiança amb els comandaments i fe en la victòria. Després riuen, parlen, pregunten... tenen tantes ganes d'afaxar els *numen* d'Espanya!

Canturri comenta la situació nacional i internacional enmig de l'atenció de Caps, Oficials, Comissaris i soldats. Sentim encara la veu assenyada del nostre Comissari: "El nostre exèrcit està capacitat per grans ofensives. Es l'hora inicial de la ràpida davallada de l'enemic. Ara més que mai tothom al seu lloc. Les posicions han d'ésser inexpugnables en cas d'a-

tac i camí segur de noves operacions".

El Comissari d'aquell batalló, tantost acaba Canturri, diu: "En nom de tots els components del meu batalló, dieu a l'Alt Comandament que nosaltres som de la Brigada...". Nosaltres, que coneixem aquesta Brigada, que sabem del seu heroisme i de la seva empena combativa, compremem el sentit que dóna el company Català a les seves paraules. Vol dir que ells moriran abans de deixar posicions en mans de l'enemic. Català segueix: "Quina sensació d'espiritualitat combativa!".

I arreu de les Brigades i Batallons la mateixa realitat.

L'enemic, que roman encara davant de totes les nostres línies, des del Pireneu a Llevant, podrà en certs casos resistir l'empenta enorme i tràgica de les nostres màquines de guerra, però allò que no resistirà de cap manera serà aquesta fe del combatent republicà i aquest heroisme justificat de tota la nostra joventut.

Un vell amic nostre que ha operat en les darreres lluites de Llevant, l'altre dia ens deia que una cota republicana amb tretze homes de guarnició van anihilar a tres batallons de Navarra que volien portar a terme un contraatac. Així lluiten els nostres combatents.

Canturri, ja de tornada, somriu, calla i pensa amb els homes d'allà dalt. Té confiança. Aquesta és la clau de la victòria, confiança mútua de comandaments, Comissaris i soldats.

Homes com Canturri i soldats com els de la 30 Divisió dignifiquen la gesta del poble ibèric. Any 1938, any de la victòria. Comissariat de guerra, estri insubstituïble, forjador de victòries definitives.

A.

Front de Terol, febrer del 1938.

Filosofia de la joventut

Des del front estant

Per RAMON VERDAGUER i SALA

En un senzill, però significatiu acte hem commemorat la República del 73. Ho hem fet tal i com les actuals circumstàncies permeten i obliguen. Besant mateix les primeres línies, una sessió de cinema, uns parlaments amaratats de fe en la victòria, i els aires riallers d'una música enyorada ens trasbalsà de ple tota la nostra ànima de catalans rebels a tota classe de dictadures.

En síntesi, una commemoració de la qual, passades ja el que podem dir-ne representatives i de remembrança, cal destacar-ne les fallides i les pautes per a l'executòria futura.

No són hores aquestes, quan una conxorxa d'Estat totalitari brega per a imposar-nos les argolles de l'esclavitud més depriment, d'estendre'ns en consideracions massa extenses del que fou l'acte. Més aviat hem de posar el nostre esforç en treure'n conseqüències profitoses, predisposats per endavant en no caure en els mateixos defectes de principi i d'acció que,

no ja quan la primera República, ans també la segona, han determinat la caiguda vertical de l'essència del confingut social i polític de la nostra terra.

Hem arribat en el transcurs de les nostres batalles al període àlgid, a la coronació definitiva de les possibilitats reals del moment. Volem dir que és arribat el moment de treure profit de l'ensenyança dels fracassos i sobre aquestes bases o punts de referència cercar noves modalitats i viarans segurs conduents a la més prompta fecundació dels desigs incubats dins la consciència popular.

Nous horitzons s'obren davant nostre. El contingut social de la nova legislació és d'una magnitud superabundantment florida, encara que la mateixa realitat ens ha palesat que tampoc no es pot córrer a dret i a tort. Les masses ja han copsat més o menys les necessitats de l'hora. Estan disposades. Impera la fe. L'enemic ancestral de les aspiracions ben

aviat abatrà la testa superba sota el peu fort de la humanitat redimida. El Front Popular de totes les fraccions que el nodreixen no té pas enfront l'oposició cavernària i anacrònica de les rèmores del progrés col·lectiu. Tots els factors ens són favorables.

Cal només adaptar-se, cadascú des del seu lloc social, a les exigències imperioses que reclamen la col·laboració lleial i entusiasta sense regateig de cap mena. En incorporar-nos a la tasca de la nova estructuració, no es pot permetre ni les antigues artimañes dels professionals de l'usdefruit i del "xanxullo", ni la continuïtat —això va per alguns "polítics" d'avui— als llocs de responsabilitat dels incapacitats i adaptats a tota contingència amb afany de perseveració personal, sense altre bagatge moral que el de vividor.

Els vampirs de la societat ja no han d'ésser possible que segueixin xuclant la saba fructífera de tota la nostra

joventut, que vol obrir-se un camí en l'endegament de la cosa pública, amb genuïnes aspiracions a un marcat progrés alliberador. Ha de fer-se una supervaloració de mèrits i donar a les joventuts amb les mans planes la facilitat per a obrir la nova Ètica.

No donar pas als mereixements dels nostres homes que fins avui han viscut gairebé en les esferes de l'anonimat, quan llur vàlua ens ha d'ésser tan preada, fóra tant com voler recaure en els vicis greus de l'antigalla política dirigent. Per això, després de la commemoració de la primera República, cal estudiar un xic detingudament el procés biològic que d'aleshores ençà ha sofert la nostra terra i disposar-nos a treure'n totes les advertències de les fallides i a copsar totes les possibilitats per a l'esdevenidor. Per damunt de tot, però, incorporació de la joventut al timó governamental i valentia capacitada en les realitzacions.

Front d'Aragó, febrer del 1938.

La intransigència amb nosaltres mateixos

Per JOAN RIUS i VILA

Durant aquest temps de guerra, entre nosaltres els catalans, s'ha donat de moda una paraula que en tots els temps del procés polític nacional de Catalunya ens ha sonat divinalment: Intransigència.

Si. Intransigència clamava Catalunya quan la monarquia borbònica. Intransigència quan vingué la discussió de l'Estatut per les Constituents. Intransigència quan els fets d'octubre, etcètera, etc. Malgrat tot, els catalans, potser per massa seny, han transigit sempre.

Aquesta intransigència de tots els temps, demandada per Catalunya i contestada amb transigències pels catalans, ha tingut sempre les seves explicacions. La causa general de la República, unes vegades, el reafirmament d'unes hipotètiques llibertats després, llibertats socials col·lectives, i sempre l'alt sentit de comprensió i de judici dels catalans ofereixen argument als defensors de la ja oblidada "Conlle-vància".

Amb tot, però, malgrat la meua natural repugnància a totes les transigències dels catalans, he de manifestar que les comprene, les veig, no naturals, però sí explicables. I fins i tot arribo a tolerar aquestes transigències, fruit del massa seny i de les *circumstàncies*.

N'hi ha una, però, de transigència, que de cap de les maneres és tolera-

NACIONALISTES!!!

Per a les famílies dels nostres herois.

Per als refugiats d'altres terres d'Ibèria!

Contribuiu a l'obra d'AJUT CATALA

Rambla de Catalunya, 26

ble i que malgrat tot no té explicació possible ni argumentació que la faci defensable. És la transigència dels catalans, la gran transigència que ens tenim els uns als altres en el procés de reafirmament de la nostra personalitat.

Durant aquest temps de revolució (?) i de guerra en què han quedat desva-

lorades tan belles coses de Catalunya i àdhuc valors autèntics, han quedat relegats a darrer terme, s'han fet provatures ben encaminades per a assolir entre tots, tornar a reanimar l'esperit nacional. Entretant des de les penyes, des de les tertúlies, del dels periòdics àdhuc, s'ha parlat extensament del procés ràpid de la nostra despersonalització. S'ha parlat dels primers temps de la revolta, s'ha criticat durament determinades transigències que potser sí foren causa de la nostra davallada. S'ha clamat i mirat amb recel, contra determinats sectors de l'antifeixisme, més propensos a la propaganda de partit i al seu engruiximent, que no pas al bé general de Catalunya. En venir l'allau formidable y dissortada dels refugiats de guerra, més que mai es va témer per la despersonalització de Catalunya. I els laments eren unànimes i la reacció semblava segura. Amb tot, ¿què s'ha fet?

Els que més han criticat determinades transigències, són precisament els que les han provocades per la seva absència dels llocs de lluita i de sacrifici. I avui es permeten el luxe de criticar perquè llueixen potser al trau el botonet simpàtic de "Per Catalunya". I ja en tenen prou. I deixen oblidada tota l'altra tasca.

I la feina de laborar per Catalunya, és una feina de cada dia, de cada hora, de cada instant. És la feina que precisament es fa callant i no transigent amb nosaltres mateixos.

Els catalans, som, potser, la gent més acomodaticia que existeix. Les proves les tenim a grapat. No cal pas anar a cercar-les gaire lluny. A Barcelona, trobareu a Barcelona mateix, en totes les comarques i a tots els fronts de combat on hi ha catalans. El català sempre transigeix, sempre calla, quan es tracta de Catalunya. És aquesta la transigència intolerable de què us parlava.

En tots els actuals fronts de lluita, i no cal dir en el nostre Front d'Aragó, els catalans hi són en nombre crescutíssim. Nosaltres podem dir, sense que això signifiqui petulància de cap mena, que som majoria. Doncs bé, ¿què diríeu si us diguéssim que ací, molts i molts catalans entre ells es parlen en

(Passa a la pàg. 2)

Contra tots els dogmatismes i idees exòtiques hi ha els principis universals i eterns de la llibertat dels homes i dels pobles

Les J. E. R. E. C. saluden els combatents catalans, màxima expressió de la democràcia jovenívola del nostre poble

L'orientació social de les J. E. R. E. C.

Per J. SERRA I GASULLA

De la patologia social espanyola se'n desprèn la conseqüència revolucionària del 19 de Juliol. Aquesta data ha estat la culminació apropiada a un llarg procés d'injustícies comeses contra la carn viva d'un poble miserós i incult. A la fi l'esperit lliure de l'home es revolta contra l'esclavisme. El pària s'aixeca contra la farsa.

El fet revolucionari no es produí perquè estigués preparat per un grup o sector. No, els germans destructius, fills del malestar, carregaven l'ambient i envoltaven la consciència de l'oprimit. La criminal militarada feixista tingué la virtut de posar-ho tot de relleu i, contra el que era la seva voluntat, encengué la lluita que havia d'ésser a sang i foc contra les institucions del capitalisme despòtic.

Aquest estat de coses obligà al Govern de Catalunya a legislar i estructurar alguns Decrets que, més tard, l'experiència ha demostrat la ineficàcia i, fins i tot, el perjudici de certes disposicions de cara a un millorament de la situació econòmica dels productors.

A més a més, la intemperància d'alguns elements de certes organitzacions amb l'errònia interpretació dels Decrets, imposava la col·lectivització forçosa a grans sectors de la pagesia catalana; estenia la socialització de la propietat urbana a les finques de petita renda, que ha permès la creació d'una enorme burocràcia, que s'ha desentès d'una sèrie d'obligacions envers els llogaters, a l'ensenyar el rendiment econòmic de la vivenda urbana per a l'Ajuntament de Barcelona ha disminuït de 52 milions de pesetes abans del 19 de Juliol, a uns 6 milions actualment; i, per fi, s'aplegava en forma d'agrupaments industrials, l'ànima de la riquesa catalana, com ho és la menestralia, síntesi de l'esperit racial del nostre poble, amant de la llibertat individual i de l'esforç justament recompensat.

Apuntem, doncs, la necessitat de la supressió de certes disposicions, però, ¿què en queda aleshores de la Revolució del 19 de Juliol? ¿Es prudent o convenient, retornar, tan sols sigui aproximadament, a la situació anterior a la guerra que avui sostenim? No. Ni la conveniència ni la consciència ens ho aconsellen.

Les J. E. R. E. C., que encarnen l'única força jovenívola de caràcter democràtic i liberal existent a Catalunya, érem evolucionistes en el camp social, perquè enteníem que aquesta tàctica donava temps a la formació, en les masses, d'una capacitat prou sòlida per tal de poder-se més tard enfrontar amb la realitat dels múltiples problemes que l'engranatge de l'economia social comporta i, així, avançar pel camí de progrés lentament, però d'una manera ferma. I la J. E. R. E. C. detestava amb la revolució pels atropells, crims i caiguda vertical de l'economia que ella comportava.

Però les J. E. R. E. C. no podem perdre de vista que el fet revolucio-

nari s'ha consumat i, per tant, ens hem convertit ràpidament en els més actius defensors de les essències constructives de la revolució, contra qualsevol mena de reaccionarisme i, si bé ja hem exposat a grans trets el que creiem que cal anular per perjudicial, en el darrer Ple de la Federació de Barcelona-Ciutat, celebrat el passat gener, sabèrem estudiar i aprovar unes conclusions capaces de consoli-

Joventut de Catalunya

Companys de la J. E. R. E. C.: El vostre obsequi del "Cap d'Any del Combatent de Foment" ens ha causat una profunda emoció. No tan solament pel contingut de tot el que hi ha en el paquet que ve de les vostres mans, sinó que també per la carta encoratjadora firmada per la Comissió Organitzadora.

Són difícils, companys, d'oblidar per als homes idealistes de les J. E. R. E. C. les paraules clares, enèrgiques i contundents que escrites en el paper gravat amb el nostre irradiat Estel arriben fins al fons del nostre cor i ni per un moment, àdhuc en aquelles hores difícils que la lluita per aquestes llunyanes terres ens pot reservar, deixarem d'oblidar que som fills de Catalunya, i sempre sabrem fer-nos dignes de la història del nostre poble. Així acaba una de les moltes lletres adreçades per companys de les Joventuts d'Esquerra Republicana "Estat Català", que es troben lluitant al front per Catalunya i la República al Secretariat d'Agitació i Propaganda de les J. E. R. E. C. de la IV Veueria.

Catalunya té en la J. E. R. E. C., i hom això ja se n'ha donat compte, una forta i abrindada joventut forjada en aquesta lluita política i social que de cara al poble i per al poble li dona aquella força i autoritat que solament és adquirida pel sacrifici abnegat vers la llibertat dels oprimits.

Avui al front aquesta joventut consolida amb braó la victòria esclatant que tingué la democràcia catalana el 19 de Juliol.

Quantes vegades les J. E. R. E. C. podien fer sentir la seva veu autoritzada, fer aquella galeria acostumada que fins ara s'ha fet i que tant de mal ha produït a la causa antifeixista.

¿Per què la J. E. R. E. C. ha observat aquesta conducta il·loable? Perquè aquesta joventut entusiasta, ànima de la nostra terra, no ha estat formada en unes hores ni uns moments, sinó que és el fruit de les sofrències i angoixes de les gestes glorioses, escrites amb lletra de sang en la història d'un poble com el nostre, que aspira i vol ésser lliure. El nostre segell de nacionalistes ha estat mantingut ben alt en tots els moments. Recordem emocionats el gloriós 6 d'Octubre; la presó per uns i l'exili per als altres, l'acció amalgamada amb el silenci de tots els patriotes perforant el monstre del bienni negre. I novament el triomf assolit el 16 de febrer, veient brillar per fi i amb més esplendor que mai l'estel de la Pàtria i com a nacionalistes cent per cent no regatejar novament cap dels sacrificis que Catalunya imposa als que volen fer-se dignes i mereixedors de la seva estima i confiança.

També molt més podem dir d'aquesta massa jovenívola, de les jornades del 19 de Juliol. Des del primer moment de la revolta facciosa, la J. E. R. E. C. ha estat incondicionalment al costat dels Governos de Cata-

lar les essències constructives d'aquesta revolució, que no volem que passi a la Història com una anècdota més i que, en canvi, marqui una fita que doni satisfacció a les ànsies de reivindicació que sent l'obrerisme català i per les quals lluiten i donen la seva sang els nostres 250 mil combatents.

Els nostres esforços i el nostre pensament es dirigiran a la consecució de la justícia i la pau social, la simplificació de l'Estat, la veritable i completa llibertat, l'elevació del nivell intel·lectual i moral dels homes, això és, una més alta, humana i progressiva civilització fonamentada de la llei moral i dels seus derivats en l'ordre econòmic; lleis de la Naturalesa d'inexcusable obediència com a rectores de la vida social.

lunya i de la República, obeint totes les seves consignes, que a l'ensenyar que ésser divulgades per arreu, han estat acomplertes per tots els seus afiliats, fent-nos mereixedors, una vegada més, de la confiança que en nosaltres té depositada el poble català. Per això tenim l'hegemonia de la joventut catalana, perquè, a més d'estar identificada amb la nostra ideologia política, se sent satisfeta per la conducta seguida per la Joventut del nostre Partit.

La J. E. R. E. C. representa l'esperit de la majoria dels nostres germans catalans que lluiten al front, esperit que des d'aquestes columnes voldríem infiltrar als que, no adonant-se del que és la Guerra i dels deures que tots ens hem d'imposar, sigui conscient o inconscient, si volem, no han observat la mateixa conducta nostra de lleialtat i acatament a les disposicions de la República.

Voldríem que la nostra consigna arribés a tots els indrets de la nostra terra i que tothom imités el nostre exemple fent-se seva la consigna de les Joventuts d'Esquerra Republicana "Estat Català": "Per damunt de tot, cal guanyar la Guerra".

PAU SANS i ANFRONS

Pel Secretariat d'Agitació i Propaganda de les J. E. R. E. C. a la IV Veueria.

DE TORTOSA Notes de les J. E. R. E. C.

A l'Honorable President de Catalunya:

Les "Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català", de Tortosa i en la seva representació el Consell Executiu suara constituït, han acordat en la seva primera reunió dirigir-li una calurosa felicitació per la seva magnífica tasca a la Presidència de Catalunya en aquests moments d'angoixa, de tragèdia i al mateix temps de glòria en què vivim, amb la modesta pretensió de què aquesta li serveixi per enfortir la seva missió de salvar Catalunya dels perills que se li presentin.

Les J. E. R. E. C. de Tortosa, el saluden, el feliciten i l'encoratgen per seguir endavant per la victòria i per Catalunya!

Pel Consell Executiu: J. Subirats i Pinyana, S. General.

El Consell Executiu de les J. E. R. E. C. de Tortosa, en constituir-se, acordaren nomenar President Honorari al Diputat per aquella Circumscripció, ex-Conseller de la Generalitat i actual Sots-Secretari de la Presidència senyor Martí Rouret i Callol.

El senyor Rouret ha acceptat aquesta designació.

Com s'ha incorporat la dona a la lluita

Per LLUM VALLS

Es un fet indubtable la incorporació de la dona a les tasques que es duen a terme per la victòria.

Per aquells que la consideren completament deslligada de la vida pública i indiferent a tot el que no sigui l'arranjament de la llar, indubtablement aquesta posició és sorprenent, incomprendible.

Té, però, una raó determinant; una raó que no deixa lloc a dubtes.

La dona que havia viscut —precis és confessar-ho— completament allunyada de tot aquest compendi de coses que formen la cultura; la dona, que, obligada per l'ambient hostil, havia acabat per considerar-se com un ésser inferior, ha llucat enmig de l'horitzó rogent aquell endemà esplendorós que tothom espera.

¿Com pot estranyar-se, doncs, algú de la seva aptitud?

Si la dona ha vist en els rengles de l'enemic l'home fanàtic i aferrat a la tradició que pretén esclavitzar-la, i a l'ensenyament contemplat en els nostres rengles l'estol gloriós que forma una joventut ardida i conscient que va allà a morir per a defensar la llibertat de la pàtria, la seva dignitat d'homes, alhora que lluita per a conquerir-li a aquesta dona la seva nova posició d'ésser intel·ligent, i capacitada, lògicament ella s'ha col·locat en la seva veritable posició.

S'ha incorporat a les tasques de la defensa, a tots els aspectes de la lluita. Ho ha fet plèticament de fe, sense cap dubte, disposada a assolir el triomf, desitjant capacitar-se.

La imatge de l'ésser volgut que marxà per a guanyar-li una nova vida, per a forjar-li una societat equitativa i justa i aquella altra visió meravellosa, en la que es veu ennoblida, dignificada, conscient dels seus deures i obligacions, capacitada per emprendre la vida com un ésser humà i no

com una joguina més o menys agra-dable, l'encoratgen.

En el seu esperit, on fins al moment s'ha fet anuar el fanatisme, ha germinat la idea de revolta; en la seva mentalitat ocupada per futeses, s'han plantejat veritables problemes, i ella ha sentit la necessitat de pensar, de desenvolupar-se, de dur la seva aportació a la lluita per al perfeccionament de la humanitat.

Al seu desig ha trobat dues tendències en la societat.

L'una, absolutista, i dominant, exigint-li una fe sense límits per uns postulats que la seva mateixa actuació desmentia; l'altra franca, oberta a tota renovació, disposada a facilitar-li la iniciació i la instrucció necessària per a dignificar-la.

Després, els fets han vingut a accelerar la marxa dels esdeveniments.

La dona veié la pàtria arrassada per màquines infernals que inventà l'enginy humà per a suïcidar-se. Veié com impunement s'intentava retardar la laboriosa tasca que la humanitat havia realitzat durant segles, i ella s'incorporà al seu veritable lloc.

Menyspreà escarafalls d'una fingida feminitat que haurien estat contra-productes, fatals, i constant a la seva idea, realitzà l'esforç.

Tota la seva energia ha hagut de concentrar-se; la força empenyent, la intel·ligència creant. El resultat, però, ha traspasat totes les esperances.

Avui, la dona, a Ibèria, és l'ésser conscient i actiu que contribueix a la victòria d'una manera eficaç.

El seu desenvolupament és un nou aspecte, absolutament natural, de la nostra guerra, que el feixisme no havia previst.

Es tije, però, en ell descurar el veritablement capital, car considera el triomf pel nombre d'assassinats realitzats.

De la tasca de les J. E. R. E. C.

Per J. SUBIRATS I PINYANA

Assenyalar la tasca de la jovenívola organització de l'Esquerra Republicana Estat Català, és, certament, ben difícil. Avui parlarem de la seva actuació dintre l'heroic Exèrcit de la República.

Dintre el nostre Exèrcit, s'ha donat un fenomen molt important i que no podem deixar de remarcar ací. Mentre per la nostra part donàvem tot quan estava al nostre abast per aixafar el feixisme a les trinxeres; mentre els nostres homes anaven a les primeres línies i donàvem la cara al fei-

CIUTADANS!!!

No escatimeu el vostre donatiu per a les víctimes del feixisme.

Trameteu-ho a AJUT CATALA Rambla de Catalunya, n.º 26

xisme; mentre les J. E. R. E. C. es quedaven gairebé desorganitzades per aquest desplaçament de la major part dels seus afiliats, que anaven al front; mentre nosaltres fèiem aquesta tasca sense vanar-nos-en, ni comentar-la, altres organitzacions jovenívols aprofitaren l'avinentesa per a organitzar llurs quadres dirigents, publicar grans

articles i comentaris dels més insignificants fets llurs. Això, feu aparèixer a les nostres Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català, com si estiguessin desorganitzades, desarticulades i com si la massa jovenívola catalanista s'hagués desplaçat d'elles. Ara, però, hem demostrat i ha sortit a rel·luir, que seguim aplegant a tota la joventut catalana que sent Catalunya, precisament, perquè el temps ha vingut a fer sortir la nostra tasca del front; la nostra assenyada actuació en el període que es digué "revolucionari" i, sobretot, per haver quedat ben aclarit que a Catalunya no hi ha altra entitat política, jovenívola i catalanista de veritat i que representi i reflexi l'aspiració de la Joventut Catalana, que les J. E. R. E. C.

No volem avui dir el que no hem dit mai respecte el que hagin pogut fer altres organitzacions jovenívols de Catalunya de caire polític; potser caldrà dir-ho un altre dia. Nosaltres tindrem sempre la consciència tranquil·la d'haver acomplert com a catalans i antifeixistes. L'únic que se'ns podrà dir, serà el que no hem ocupat gaires càrrecs de responsabilitat a l'E-

(Passa a la pàgina 2)

Impremta Elzeviriana, E. C. Carrer Torres Amat, 9-Barcelona

ARA!!

Any II 4.ª època N.º 14

Redacció i Administració:

Rambla de Catalunya, 24
Telèfon 22967

Barcelona, 26 de febrer del 1938

Preu: 0'20 ptes.